

# **Коли людина робить перші кроки до Господа, треба її не просто підтримувати, а давати трудитися для Господа. Тоді вона не охолоне**

Віктор Могилюк, Адвентистський пастор, який сам хрестив свого сина.

**У якому місті ви зараз служите?**

Моя сім'я звершує служіння в місті Житомир із серпня 2017 року. Ми відповідаємо за чотири громади. Перевагою цього міста є Центр впливу, де ми і служимо.

Двоє старших синів одружені й живуть окремо. З нами живе молодший син Павло, якому 21 рік. У цьому році він подав свої документи до вступу в Українській гуманітарний інститут міста Буча, Київської області.

Моя дружина допомагає проводити кулінарні класи в Центрі впливу й Павло теж бере участь у роботі Центру, а саме – допомагає організовувати та проводити соціальні програми. Особлива радість наповнила наше серце, коли чотири молодих чоловіка через роботу Центру прийняли хрещення. Один із них – мій син Павло.

**Хто організував Центр впливу й що там проводите?**

Коли ми приїхали до Житомира, Центр впливу вже був. Його відкрили, коли була програма «Житомир – місто надії». Коли ми почали служіння в місті, уже було приміщення Центру, були люди, які вміли робити масаж, але треба було організувати їхню роботу. Павло ще не був членом церкви, але допомагав мені в

проведенні кулінарних класів, програми «Дихайте вільно», яка допомагала кинути палити.

Коли мені треба було їхати у відрядження, Павло сам проводив ці програми. Ми залучаємо молодь, яка не є членами церкви брати участь у роботі в Центрі, щоби познайомити їх із Господом.

За цей рік ми запустили ще одну цікаву молодіжну програму «Фітнес-клуб». Але це стало можливим після проведення програми «Сильне покоління», яку відвідало біля 800 молоді. Одна дівчина, не член церкви, виявила бажання займатися фітнесом і церква рішенням ради направила її на навчання в Дубно. Після повернення організували «Фітнес-клуб», на якому пропагуємо здоровий спосіб життя. Ця дівчина вже рік працює й також готується до хрещення. Сподіваємося, що найближчим часом вона прийме важливе рішення у своєму житті, про що й молимося.

### **Який шлях був у Павла до прийняття рішення про хрещення?**

З десяти років Павло завжди був зі мною на всіх таборах, які я проводив. До цього я був керівником відділу видавничого служіння в конференції. Кожного літа ми із сином на байдарках проводили євангельське служіння, він сам продавав літературу. Йому дуже подобалося розповідати людям про Христа. Коли я брав своїх дітей на літературні табори, вони багато чому доброму навчилися. Вони бачили, що роблю я, ті люди, які поїхали зі мною й так долучалися до служіння.

З того часу, як ми почали читати духовну літературу, відразу вирішили вести здоровий спосіб життя. Уже майже 12 років не вживаємо м'яса. Павло теж із дитинства не їв.

Але десь у 16 років вирішив бути таким, як усі. Спитав, чи може він їсти м'ясо. Ми йому не заперечували, дали можливість вибору. У той час він почав вести світське життя, а ми з дружиною молилися за нього, пережили багато неприємних хвилин. Ми вчилися його любити безумовною любов'ю так, як любить нас Христос. Це сприяло його поверненню до Бога.

Павло виріс у сім'ї віруючих. У нас майже завжди були ранкові та вечірні служіння, часто збиралися всією сім'єю й міркували на духовні теми. Ми з дружиною молилися, щоби наш син пережив особистий досвід із Богом. Настав час, коли Павло почав віддалятися. Це для нас був дуже важкий час. Ми й багато людей молилися за нього. Досить довгий час тривала боротьба, але Бог переміг.

Півтора року назад настав час, коли син почав у своєму житті переживати досвіди з Богом, а ми, батьки, звертали його увагу на те, як Господь діє в його житті.

Одного разу Павло нам сказав: «Я такий радий, що я перебуваю у віруючій сім'ї, що я можу довіряти Богу, який може вирішити всі мої питання». З того часу, з 19 років, він почав свій шлях християнина. Це велике щастя для нас, коли ми бачимо, що наш син постійно вивчає та досліджує Біблію, ділиться своїми духовними досвітами з іншими людьми, а найбільш із молоддю.

Він пережив дуже цікавий досвід. Павло потоваришував у церкві з одним хлопцем Данилом, який відвідував молодіжну програму, але останні роки перестав відвідувати церкву. Коли ми проводили пляжний євангелізм, катали людей на байдарках і в цей час розказували їм про Бога, Данік зацікавився, приєднався та почав допомагати. Павло запропонував йому проходити уроки з вивчення Біблії.

Через деякий час у церкві зробили об'яву, що буде молодіжний конгрес, на якому можна буде прийняти хрещення. Павло записав одну дівчину з Центру впливу, але вона відмовилась, поїхала додому й там прийняла хрещення. Було вільне місце, і тоді син запропонував Даніку поїхати з ним. Коли вони були там, ті надихаючі проповіді, які вони чули, семінари, які вони відвідували, усе запалило Даніка і він також захотів хреститися.

У Павла було сильне випробування. Наприкінці весни син приїхав додому з Польщі, де працював деякий час. Він хотів змінити

одяг на літній і знову поїхати назад на роботу. У цей час ми переїхали в Житомир. Я попросив його допомагати мені в Центрі впливу. Він сказав: «Тато, там мені пропонують роботу з зарплатою у 29 000 гривень. А що ти можеш мені запропонувати?». Я відповів: «Краще 1 000 гривень, але з Богом, ніж 29 000 без Нього». Була дуже велика духовна боротьба, але вранці він сказав: «Я нікуди не їду, буду тобі допомагати».

Після цього він почав духовно рости, цікавитися духовними істинами, його залучили до служіння. Павло організував Стіл замовлення магазину здорового харчування, і в цьому напрямі працює майже рік.

### **Що треба зробити, щоби перша любов християнина не охолола?**

Коли людина робить перші кроки до Господа, треба її не просто підтримувати, а давати доручення, щоби вона працювала, трудилася для Господа і для людей. Тоді вона не охолоне.

Павло служить Господу. Він об'єднує молодь, запрошує їх на різні програми. Данік також долучився до цієї роботи.

### **Чому він захотів, щоби ви його хрестили?**

Колись він мене спитав: «А ти хотів би мене хрестити?». Я відповів, що це моє найбільше бажання, це сама велика радість, яка б була в моєму житті. Тоді він спитав: «А ти хотів би мене вінчати?». «З великою радістю», – відповів я.

Перше бажання вже здійснилося. Вірю, що Господь благословить і втілить друге бажання.

**Питання – Алла Шумоло**